

DE POSTRIJDER

Abonnement

Drie maal per week **6 francs** per jaar.
 Twee " " " " **3** " " "
 Een " " " " **4** " " "
 Een blad afzonderlijk **1 55** centimen.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aanmeldingen **1 55** centimen per drukregel.
 Reclamen, vermissen en andere artikelen vooraan of midden in het blad: **1 fr.** den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 27 FEBRUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

AAN Z. H. LEO XIII.

Bedrag der vorige lijst,	fr.
M ^r Rubens-Van Eybergen Tongeren	10,00
M. Paquay-Vanderstuyven	10,00
De Congregatie van den derde regel te Tongeren	25,50
M. Van Haeken pastoor te Freeren en parochianen	100,21
Naamloos van Wouteringen	7,00
Pastoor en parochianen van Moperlingen	20,00
Pastoor en parochianen van Piringen	55,00
Naamloos van Piringen	5,00
<i>Parochie Vechmaal.</i>	
M. A. Braekers, pastoor	10,00
Naamloos	5,00
Mevrouw de weduwe Hermans	5,00
Mevrouw de weduwe de Bellehoid	5,00
Eene huishoudster	1,50
Totaal fr.	842,55

Van alles wat.

Wij hebben onder de oogen een afschrift van het budget van binnenlandsche zaken. Daar ziet men in hoe het geld onder het liberaal ministerie de venster uitgeworpen werd.

Wist gij wel lezers dat hier in Tongeren een school-musée bestaat? Gij hebt waarschijnlijk daar nooit van hooren spreken: wij ook niet. Dat moet nochtans zo zijn, want de lastenbatalers zijn verplicht daarvoor eene mooie duit uit te tellen.

Maar dit is nu: schooner. Men heeft 1100 franken betaald om de diplomaten der officieren van de burgerwacht in te vullen. Die diplomaten zijn gedrukt; men moest er dus maar eenvoudig de namen bijvoegen. 1100 franken om eenige namen te schrijven. 't Is bijna voor niets.

De professoren van de athénées hebben ook geene reden om te klagen. Hunne traktementen bedragen jaarlijks de som van **een miljoen vijf honderd acht-en-vijftig duizend zes en negentig franken**. Daarin is het schoolgeld dat de kinderen betalen niet begrepen. Daarvan trekt nog elke professor tusschen de 700 en de 1200 franken.

Men zou wel goesting krijgen om professor te worden.

De athénées van Tongeren tellen 17 professoren. Deze heeren trekken jaerlijks van den Staat alleen de mooie som van **vijf-en-veertig duizend franken**. Daarenboven geeft de stad nog jaarlijks **tien duizend franken** voor den athénéen-nut. Dat maakt **vijfen-vijftig duizend franken** per jaar en daar is het onderbond der gebouwen nog niet in begrepen.

Volgens het verslag der middensectie heeft de athéné van Tongeren 70 leerlingen, 17 professoren voor 70 kinderen dat maakt **1 professor voor 4 leerlingen** (133000 fr. voor 7) leerlingen dat maakt **7 3/4 franken** dat ieder leerling van den athéné jaarlijks aan de

lastenbatalers kost! Eene bagatelle gelijk men ziet, 't is bijna de moeite niet waard om er van te spreken.

En dan komen de geuzen schreeuwen omdat eenige katholieke volkswertegenwoordigers den landbouw willen beschermen. De liberalen willen den landbouw niet beschermen, maar zij beschermen hunne vrienden met het geld van Jan en alleman.

De gemeente raad van Luik had aan alle familie-vaders der stad gevraagd of zij wilden, ja of neen, dat hunne kinderen de catéchismus lessen in de scholen bijwoonden. Op 8.997 familie-vaders hebben er zich 4.921 voor het godsdienstig onderwijs verklaard, 1.765 zijn er tegen geweest en 2.515 hebben hunne denkwijze nog niet laten kennen.

En dan komen de geuzen vertellen dat het volk in de groote steelen tegen het gods dienstig onderwijs is. 't Is om zijnen buik vast te houden.

De *Flandre liberale* zegt dat er in de kiezing van juni aanstaande voor de liberalen niets te hopen is.

Indien te Gent, te Verviers, te Sonien de liberalen geslagen worden, zal de oppositie schier vernietigd zijn.

Aan wien de schuld, tenzij aan de liberalen zelve, die zich impopulaire en zelfs haatlijk hebben gemaakt met hunne verkwestingen en wilkeurigheden.

De opschudding te weeg gebracht door de zaak van den advocaat De Gand van Brussel waarvan wij reeds in ons vorig nummer gesproken hebben, wordt heviger van dag tot dag. Grove feiten komen dagelijks uit die een nieuw licht op de geheimzinnige zaak werpen. Een hooggeplaatst man, advocaat, lid van den tuichtraad der Brusselsche balie, officier van de burgerwacht, lid van de reddermansschappij en van de maatschappij van het rood kruis, wordt beschuldigd, met eenen grillig en van afruigingrijzen en ontvreemdingen van duizenden en duizenden fr. gepleegd te hebben.

Advocaat De Gand, die bijzonderste beschuldigde, is een volbloed liberaal. Hij is bestuurder van de liberale associatie, lid van een gens school-komitee. Hadde De Gand een katholiek geweest dan hadden de gezinsbladen een daverend lachje over die zaak gemaakt. Alle de liberale-gazetten, ja zelfs het onbetuifd Tongersche gezinsblad, hadden met veronwaardigdig dat groot schandaal geschandvleekt en de gansen katholieke partij van die feiten verantwoordelijk gemaakt. Maar nu dat de beschuldigde geuzen zijn, zwijgen ze als of ze van den blokken geslagen waren.

De katholieke drukpers handelt heel anders in deze zaak. Zij deelt aan hare lezers mede al wat er over uitkomt, maar zij maakt daarom de gansen liberale partij niet verantwoordelijk van de fouten van twee haar aanhangers.

Het is inderdaad niet moeilijk te verstaan hoe De Gand zoo laag gevallen is. Gelijk ruoveel anderen heeft hij den godsdienst en de zedeleer zijner jonge jaren verzaakt. Als men noch van God of gebod weet, als men niet meer geloof dat er een loon voor het goed en een straf voor het kwaad bestaat en als men meent dat er na dit leven niets meer te verwachten blijft, dan is het geen wonder dat men zich van de grootste schelmstukken plechtig maakt.

't Is juist daarom dat er zoo veel geuzen zijn die zoo laag vallen en in zoo belijke zaken komen.

In Frankrijk doen de geuzen helden ook van zich spreken. Ge weet wel, lezers, dat onlangs het Tongersche gezinsblad de Zusters mit de hospitaal, door wereldlijke en verbataalde ziek-oppassers wilde doen vervangen. In Frankrijk heeft men dit stelsel beproeft, doch vrucht-loos. Men vond altijd den geuz onder het kleed van den zieken-oppasser terug.

Dezer dagen heeft het fransch gerecht eenen van deze geuzen ziekenoppassers tot zes maanden gevang moeten veroordelen, omdat hij eenen zieken in eenen ijskoude kerker gestoten en alzoo den dood van dezen ongelukkige veroorzaakt had.

Natuurlijk zwegen de geuzen bladeren over die heldendaad dat het een plezier was om zien. Hadde daar een Broeder of Zuster van Liefde in het spel geweest, dan zou men daarover een ander lachje gehoord hebben.

Maar het is hier kwestie van eenen geuz. Daarom zwijgen de liberale gazetten als of zij de spraak verloren hadden.

Men kan geene liberale gazet in de handen nemen, van de grootste af tot het arm sukkelend toe dat de Tongersche geuzerij verdedigt, zonder er in te lezen dat het katholiek ministerie de lasten erg verhoogd heeft.

Maar klappen zijn geen oorden en geen enkel geuzenblad kan bewijzen wat de liberalen zoo licht bewoorden.

Een eenvoudige blik op hetgeen het katholiek ministerie voor het land gedaan heeft is genoeg om met dien gansen liberalen hemmel recht te spelen.

Hbben de katholieken niet op eenige maanden aanzienlijk de rechten op de sterke dranken, den tabak, de bierbrouwerijen en den suiker vermindert? Hebben zij de verveerprijzen per ijzerweg niet veel lager gesteld?

Onder het geuzen ministerie moesten de remplaçanten acht hond red franken in de kas van het government storten. Het is die som op vier honderd franken gedaald. Toen de liberalen aan het roer waren moest men drie duizend fr. voor eenen remplaçant geven. Het doet men er eenen voor de helft.

Kortom het evenwicht is in onze financien hersteld en geene nieuwe belastingen zijn geboven, gelijk het de liberalen ongetwijfeld gedaan hadden, indien zij aan 't roer gebleven waren.

Ziedaar, lezers, de echte waarheid en dat heb liberalen lachje is maar ijdele praal en onnooze hemmel.

De aanrandingen der geuz pers van den heelen wereld tegen de Kerk en tegen den Pan bereiken het doel niet dat de goddelooze schrijvers er van verwachten.

Pas eenige maanden geleden, kozen twee der voornaamste rijken van Europa, Duitschland en Spanje, Leo XIII als bemiddelaar in de gewichtige zaak der Cavallien-vrienden. Heben loont zich de Duitse Kamer bezig met een wetsontwerp strekkende om een einde aan den *Kulturkampf* te stellen, en het verre China zelfs zoekt betrekkingen met het Vatikan aan te knoopen.

Als dat het effect van de liberale lastertaal is, dat de geuzen dan maar in dezen weg voortgaan.

Het doel der liberalen kan in twee enkele woorden uitgedrukt worden: zich vette traktementen door den Staat doen betalen om lui lekker te leven zonder werken. Dat is het begin en het einde van de geuzen zedeleer. Zieher eenige

feiten die deze waarheid eens te meer bewijzen. Een ambenaar van het ministerie van binnenlandsche zaken, welke een traktement van 10.000 franken geniet, trekt daarenboven nog eenen som van 1.800 franken als secretaris van een raad geven komt uit. Het schoone daarvan is dat dit komiteit zich veradert op de uren dat die ambenaar zich op het ministerie te vinden moet.

Een directeur van het ministerie, met een traktement van 80.00 franken, geniet nog eenen jaarwedge van 2.000 franken als secretaris van den verbetersraad van het middelbaar onderwijs. In het jaar 1881 heeft die raad twee zittingen gehouden. Ziedaar dus een secretaris die 1000 franken trekt voor elk proces-verbaal dat hij opmaakt.

Die stiel is niet te vermoopen.

Wij ontloonen de volgende gegronde aanmerkingen aan het *Franscheblad* van Gent:

De gemeenteraad van Luik heeft, zooals onze lezers weten, evenals die van Gent, beslist het godsdienst-onderwijs door de geestelijkheid in zijne scholen te laten geven. De anders kunnen echter, krachtens de wet, hunne kinderen ontslaan van dien berging te volgen.

Wat stout er om het gemeentebestuur van Luik te doen, om te weten welke leerlingen de godsdienstklas niet moeten bijwoonen? Eenvoudig de ouders, hetzij bij plakkieren, hetzij bij onzijd-brief, verwilligen dat zij het recht hadden in hunne kinderen van het volgen der les te ontslaan, en dat onderwijs laten geven aan al die kinderen welke geene ondrukklijke ontslag van hunne ouders bekomen.

Doch men: de schijnheilige Luiksche liberalen hebben gespekeld op de onwetendheid en het menschelijk opzicht van vele ouders, om het getal der kinderen die geen godsdienst-onderwijs ontvangen te verminderen.

Er is dus aan de oer is eenen brief gestonden om hun te vragen of hunne kinderen, ja of neen de godsdienstles moesten volgen. Van de 8207 brieven aan de ouders gezonden zijn er 4121 teruggekomen met het antwoord ja. Dus de groote meerderheid der Luiksche bevolking houdt eraan dat hare kinderen in den godsdienst onbetruwd worden.

Slechts 1765 hebben ondrukklijk geen antwoord; 100 hebben den brief zonder antwoord teruggezonden en 2115 hebben in 't geheel niet geantwoord.

Deze 2515 huissvaders, welke geen ondrukklijk antwoord of geen antwoord hoegenaamd hebben geboven, worden door de Luiksche geuzerij bij de 1765 gevoegd welke geen godsdienst-onderwijs voor hunne kinderen willen.

Met welk recht?

Indien zij hunne kinderen willen verlaten geven om de godsdienstles met buitewonen inden zij niet wilden toelaten dat de godsheden aan hunne kinderen werd onderwezen, *houden zij het die niet zeggen?*

Daaran ziet men dat de Luiksche en Gentsche geuzen-gensstus de godsheden in de school hebben hersteld met verlaten voor den godsheden of voor de gods-hoofstafte-gevoering en de meerderheid. Zij hebben het althans gedaan voor *een aantal jaren*, om geene deel van hun hulpegeld voor het onderwijs aan de aangenomen scholen te zien geven?

Weten, geuzerij voor geuzerij, wij verkiezen de openhartige, vrijpostige houding van Brussel, Antwerpen en Verviers, die den godsdienst in hunne scholen niet toelaten, verre boven het schijnheilig gedrag der Gentsche en Luiksche bogemannen, die in den grond zoo vijandig zijn

aan al wat katholiek is dan die van bovengenoemde steden.

Wij weten gaarne met wien wij te doen hebben. Een openlijke en ongevinsde vijanden kunnen wij openlijk en ongevinsd onze wapens keeren. Maar factielijk is de staatsluit van Gent en Luik, die zijdelingsch-middeljes gebruiken om tot hun doel te komen, zijn moeilijk ont-tellen.

't Is een oude gewoonte van het geuzenblad geling de Boeckens uit te schelden voor onwetend en onbekwame onderwijzers.

Wij, die weten dat de schrijvers van dit blad ligen met gewoonte, dus, zonder dat ze het zelf nog weten wij nemen alles wat wij er dan inlezen, slechts als ligen aan.

En dat wij gelijk hebben het geuzenblad voor leugendheid te houden, bewijst al wederom het volgende:

Tijdens de Groote Wereldtentoonstelling van Antwerpen werd eene commissie benoemd om prijzen toe te kennen aan de gestichten en scholen als ook aan de betruinders en onderwijzers die wetenschappelijk onderwijs het best aan de kinderen verleen.

Die commissie was samengesteld uit de kundigste personen in het onderwijs van alle landen der wereld. Welken, ziehier welke prijzen die geleerde mannen aan de brekers a toegekend hebben. Wij waken ze in het Staatsblad van Zondag aangegevend:

Gouden Medaille aan M. Piron, J.-J. (Broeder Menniers) bestuurder van het gesticht van Malosse. *Gouden Medaille* aan M. Van Haechter, (Broeder Achille Aeybaer van opvoedingsleer in het gesticht van Carlsburg.

Een gouden Medaille aan M. Remaels (Broeder Marcello) bestuurder van het St-Josephsgesticht te Brussel.

Een gouden Medaille aan M. Cochet (Br. Alexis) bestuurder van het onderwijs-gesticht van Carlsburg. *Een zilveren Medaille* aan M. Lechevalier (Broeder Marcellin) bestuurder van het gesticht van Malosse. *Een zilveren Medaille* aan M. Van den Broeck (Broeder Marxy inspekteur der katholieke scholen te Verviers.

Een gouden Medaille aan het gesticht van Malosse voor het school-werk der leerlingen. *Een gouden Medaille* van het gesticht van Carlsburg voor het schoolwerk der leerlingen.

Een gouden en zilveren Medaille aan Broeder Marvaux voor zijne pavo-dukardige inrichting.

Een zilveren GULDEN MEDALIES EN 5 ZILVEREN

medalies voor de leerlingen, aan de geestelij-

ken toegekend door eene internationale jury is wel het beste bewijs der goede leerwijze onzer katholieke scholen en der bekwaamheid der geestelijke onderwijzers.

In de Hoogeschool van Luik, een broeinest van liberalen, is een tekort in de kas bevonden van 25.000 fr. 't ministerie is verplicht geweest de zaak naar te doen onderzoeken, om te weten wien de schuld van is. Moest zo iets gebeuren met een gesticht, bestierd door katholieken, ge-zond al de gezinsbladen hooren roepen over dierversig en schrijverij! 't Zou een schooner stokpaardje zijn voor Lippens van Gent dan die ellendige 200 fr. van Van den Heuvel!

De moord te Davae beegan op eenen briefdrager die op zijnen omgang eenen aanzienlijke som geld ingetrokken had, ontroeft het publiek hevige, terwijl het terzelve tijd de aandacht roept op den

VERLOREN EER

Een verhaal naar het hoogduitsch.

(10^e VERVOLG).

Zij stonden in de huiskamer voor het venster en blikten naar buiten in den hof; Hagen had den arm om haar middel geslagen, maar toen hij haar wilde kussen, wendde zij het aangezicht af.

— Zottinneke, wie ziet het? scherste de mulder. Buiten de oude Brigitta is er niemand in huis.

— Laat dat, verweerde zich Dora, ik houd er niet van.

Den mulder stog het bloed naar de wangen, maar hij bedwong de opkomende gramscap.

— Ik weet niet wat u scheelt! sprak hij geërgd. Bevalt u hier niets, zeg het dan, ik zal het veranderen; hebt gij nog eenigen wensch, ik zal hem vervullen; zij zult volkomen tevreden zijn, tevredenheid is toch de grondslag van een gelukkigen echt.

— Ik meende, dat het de liefde was? antwoordde Dora, vraged de oogen op hem vestigende.

— Indien het de liefde is, dan zult gij zeer gelukkig zijn, want ik heb u lief, gelijk ik geen ander mensch op de geheele wijde wereld lief heb! riep Hagen, terwijl hij het meisje aan zijn hart drukte. Ja, Dora, wij zullen hier gelukkig zijn. Hebben wij niet alles wat het hart begeert? Wij zullen weldra nog meer hebben! Laat mij slechts zorgen, lang wonen wij hier niet; dan trekken wij naar de stad en dan eerst zal het vroolijke leven voor ons een aanvang nemen.

— Kan men alleen in de stad vroolijk zijn? vraged Dora, om wier lippen een bittere lach speelde.

— O! gij kent de stad niet, gij weet niet wat men daar genieten kan, als men rijk is.

— Ik verlang het niet te weten.

— Omdat gij het niet kent. Wij zullen een groot schoon huis, rijtuig en peerden hebben, wij zullen voortname lieden zijn en groote feestten geven...

— En dagelijks een groot somber gebouwen zien, achter welks hooge muren een ongelukkige zijn leven voortspelen moet, omdat hij...

— Zwijs! ik wil dat niet hooren! viel de mulder haar barsch in de rede. Een wild der schiet men neer, om zich voor schade te beveiligen, een brandstichter is ook een wild dier! Gij hebt er mij dikwijls genoeg de ooren van volgepeest; ik wil er verder niets meer van hooren; men moet kunnen vergeten. Het is recht geschied, hij heeft het vooruit geweten, dat die daad hem te dat gebouwen brengen zou, waarom liet hij er zich door zijne wraakzucht toch verleiden! Als hij zijn tijd uitgezeten heeft, wil ik voor hem zorgen, hem geld geven, om naar Amerika te gaan, hij zal dan nog altijd een krachtig man, ginds zal hij het wel goed onderkomen vinden! — Ja, Dora, ging hij op vriendelijken toon voort, het is mijn wensch en mijn wil om naar de stad te trekken, waar wij iets van het leven kunnen genieten. Denk gij dat ik den afgeloopen winter leeg heb gezeten? O neen, ik heb in de stad zaken gedaan en veel geld verdien, ik zal nog meer verdienen, indien ik ze uitbreid. En dit zal geschieden, want ik wil met mijn geld werken.

— Wordt de woecker ook niet gestraft? merkte het meisje aan, en hare stem klonk zoo hard en scherp, dat de mulder onthutst opzag.

— Gij begrijpt mij niet, antwoordde hij; ik leen geen geld uit, ik speuleer in granen.

— Noemt men de lieden, die dat doen, niet granenwolvers?

Hagen lachte vrachtend.

— Wat bekommer ik er mij om, hoe men ze noemt, zegde hij, indien ik slechts geld verdien, dat is de hoofzaak.

— Maar deze lieden worden veracht...

— Onzin! voor iemand die geld heeft, neemt ieder den hoed af.

— Men zegt dat zij de broodprijzen doen stijgen en zich met het zweet en bloed der armen vordien.

— Laat hen zeggen wat ze willen!

— O neen, Peter, aan deaching der menschen moet eenieder hechten.

— Nu, ik meen toch dat ik een zeer geacht man ben! spotte de mulder. Benjiden u niet alle meisjes? Er is geen een in het gansen dorp, die mij niet ongetwijfeldlijg' nam, in hun oogen, maar, dat zij niet ontbeide-praatjes; ik zou geen ander tot vleug willen dan u!

Hij trok haar weer tot zich, maar Dora maakte zich uit zijne armen los en ging een paar stappen terug.

— Ik draag de zorg voor den molen aan. Hierover, ging Hagen voort, ik wil daarmee niets te maken hebben; dat eenwige-stuiven van het meel kan ik niet verdragen. Er wordt ook niet veel aan maillonen verdient, de boeren sparen zooveel uit als gij kunnen; zij verkoopen huc noest en brengen het meel met de stad mee.

— Maar het is een eerlijk handwerk, zegde Dora ernstig. Gij verdient er genoeg mee om er van te kunnen leven en het is ten minste eerlijk verdient geld.

De mulder best op zijne lippen en fronsde de wenkbrauwen.

— Gij begrijpt dat niet en kunt er derhalve ook niet over oordelen, antwoordde hij koel. Ik zal u naar huis brengen; het is de beste keer, morgen avond is uwe woning hier; ik hoop, dat gij morgen beter geluid zult zijn. Het is toch nu vrijdag, de dag, waarnaar elk meisje verlangt.

— Elk meisje? vraged Dora scherp. Weet gij dat zou zeker? Peter, wat ik u hidden mag, ver-geet nooit wat ik u zo menigmaal gezegd heb, het zou mij beddoen, wanneer ik er u later aan herinneren moest, ik kan het niet en ik geloof ook niet, dat het na de trouwing nog komen zal. Maar wat ik u beloofd heb, dat houd ik, gij zult geen reden hebben, om over mij te klagen. Ik zal

een braven, getrouwen huissvrouw voor u zijn en alles doen, om het u naar den zin te maken. Zij gij daarmee tevreden?

— Nog steeds diezelfde oude praatjes! riep Peter geërgd.

— Wanneer zij meer verlangt, Peter, mer dan ik u geven kan, dan willen wij scheiden om het te laat is. Dan willen wij thans van elkaar gaan en zij moogt alle schuld op mij werpen en zeggen, dat ik u niet gewild heb, omdat ik Willem niet verzeeten kon.

— Ziet u, gijpiste de mulder, wien's wenkbrauwen zich steeds droegende fronsen. En wat wilt gij dan aanvragen?

— Ik zoek een dienst in de stad, ik kan werken en zal gemaklijk werk vinden. Er gij zult ongetwijfeld ook een andere, die u lief heeft...

— Neen, u wilt ik en geen andere! riep Hagen hartstoeëndelyk uit. Ik gel u niet ver, ik wil den d'rogen mij tot te hebben en den andere te vergeten.

— Liefde kan men niet afhengen, zegde Dora koel, en den andere vergeet ik niet zo lang ik leef.

— Gij moet hem vergeten, wanneer gij huissvrouw zijt.

— In den zin, waargin gij het beschild, ja! Er zal geen zandige gelichte in mij opkomen, maar ik zal dikwijls aan u denken en u niet vergeten.

— Dat staat u vrij, lichte de mulder, doch denk slechts niet te veel aan hem, zoo ik hem later wil helpen. Kom! wij zullen naar huis rippen. Ik neem u gelijk gij zijt, het is zo schiet in 't als gij zegt; wij zijn beiden vroedwif-vriend van aard en zullen het met elkaar wel eens wachen. Kom!

Hij hood haar den arm, zij nam dien zwijgend aan en ging aan zijne zijde naar buiten.

den pastoor en de rijke hofbezitters in de pronkkamer aan het maal zeten.

— O! kan muziek ontbreekt het niet, de nieuwe dorpsvoolier in de schuur werd door de dansende hoerspingsen en meisjes ingewijd, terwijl de anderen van dagen de nieuwe gebouwen door-waarden om hunne nieuwsgierigheid te bevredigen.

— Dat Hagen bij den brand zulke goede zaken kon gemaakt hebben had men niet vermoed! Hoe steyg en deugdelijk waren niet de gebouwen, hoe geerdelyk en schoon de inwendige verdeling en inrichting! Er ontbreekt niets, volstrekt niets aan, men moet erkennen, dat de mulder een rijk man was en een meerdal en een borst ontsnapte den gelieven wensh, datzelfde van het eigen geliefde te kunnen zeggen.

Men moest Dora gelukkig denken en onder de jonge meisjes was er geen, die niet geerne met haar gezind hadde; maar zij zat niet aan de zijde van hem maar gelijk eene gelukkige vrouw, wier wenschen allen vervuld zijn.

Met een vroolijke en somber gelaat had zij naast den bruiliedom voor het altaar gestaan, geen lachje had hij het wisselen der ringen hare lippen geplond en de zonnestraal van het geluk haar aangezicht niet verhelderd toen zij de kerk verliet en de gelukwenschen der gasten ontving.

Tijdens het maal zag men haar ook bijna ontsit niet met den geestelijke spreken; zelden reikte zij een woord tot den echtgenoot, die haar missen en 't geheel niet schein op te merken.

Hagen was gelukkig, men zag het aan hem; hij loerde dikwijls met glusterende oogen naar zijne-schoone vrouw, hij klonk ontelbare keeren met de gasten, dronk, scherste en lachte en dansde op d'rij af, met al de meisjes, die hij op den dorpsvoolier ontmoet.

Was thans zijne vroolijkheden ook een masker waerachter hoorn en verbittering zich verborgen? Welke! 't Was hem scherp ga esloeg, kon het niet ongaan dat menigmaal een verteerdend vuur in zijne oogen opflikkerde, zijne lippen zich opeet kleunden en zijne handen zich krampachtig holden.

(Wordt vervolgd.)